

kriterier de penge skal fordeles. For en ting kan jeg godt gøre klart: De penge skal netop gå til at forbedre hjemmehjælpsindsatsen for vore ældre medborgere.

Om man ligefrem skal gøre det på den måde, som fru Mette Frederiksen siger, altså fastsætte nogle centrale regler, nogle såkaldte minimumsregler, som man meget nemt kunne risikere gik hen og blev maksimumsregler ude i kommunerne, er jeg mere tøvende over for. Men generelt vil jeg sige, at vi er åbne over for at drøfte alle mulige gode ideer til, hvordan vi kan få forbedret hjemmehjælpen for vore ældre, for målet tror jeg vi er enige om, og regeringen har altså sat penge af til formålet og vil drøfte det med kommunerne.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Så synes jeg, at vi skal bruge resten af aftenen på at blive konkrete, for jeg tror, at der er rigeligt af folk, der har måttet lægge øre til den der lidt luftige snak om kommuneaftale og økonomi, og det vil vi også gerne. Men realiteten er den, at næsten hver tredje ældre i det her land har oplevet at have fået mindre hjemmehjælp, siden statsministeren satte sig i Statsministeriet; at antallet af klager over hjemmehjælpen er vokset; at vi nu ser, at der er ældre medborgere, der kun oplever at få gjort rent hver tredje uge.

Kl. 19.25

Det er derfor, jeg tillader mig at spørge meget konkret: Skulle vi så ikke bruge tiden, hvor næsten hele Folketinget er samlet, til at blive konkrete, sørge for at skabe de velfærdsforbedringer, der er behov for, og tage ansvar også fra Folketingets side og sige: Det er ikke nok, at man gerne vil, og at der er gode intentioner, for nu bliver vi nødt til at sikre, at enhver ældre i det her samfund, der har behov for praktisk hjemmehjælp, har et minimum af, hvad den ældre kan forvente af os andre?

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Jeg må sige, at fru Mette Frederiksen her afslører en meget, meget dyb mistillid til vore folkevalgte rundtomkring i kommunerne. Jeg tror faktisk, at vore folkevalgte i kommunerne er af samme opfattelse, som vi er, nemlig at vi skal gøre alt, hvad vi overhovedet kan for at sikre vore ældre medborgere ordentlige forhold.

Men jeg vil gerne sige, at når fru Mette Frederiksen nu taler om, at vi skal væk fra luftig snak,

så skal man passe på ikke at kaste med sten, når man selv bor i et glashus. For det, regeringen har gjort, er jo at afsætte kontante midler til at forbedre indsatsen i samarbejde med kommunerne, og der har vi gjort meget mere konkret og afsat større beløb, end Socialdemokraterne har.

(Kort bemærkning).

Martin Lidegaard (RV):

Jeg vil gerne fortsætte med at bidrage med, hvordan den åbne dør opleves af almindelige ordførere, for i de sidste uger har vi haft fornøjelsen af på miljøområdet i strukturforhandlingerne ikke bare at ringe på døren, men at banke på den, så vablerne er sprunget af vores hænder. Vi havde konkrete forslag, som oven i købet blev bakket op af både konservative ordførere og Venstreordførere i medierne, og alligevel oplevede vi, at døren blev smækket i lige for næsen af os i sidste øjeblik, åbenbart på grund af nogle dørmænd, hvis identitet jeg ikke skal komme nærmere ind på.

Den eneste lillebitte sprække, der faktisk har været i det sidste halve år i miljøpolitikken, var, da statsministeren selv åbnede døren lidt og sagde: kørselsafgifter. Det var en lise; det var en glæde; det var lige før, at champagnen sprang. Men døren blev altså meget, meget hurtigt lukket igen, måske fordi at en forklaring er Dansk Folkeparti. En anden forklaring er jo lige præcis det skattestop, som statsministeren har fortalt om i dag.

Han glemte bare at sige i sin ABC-udgave, at det skattestop jo siver ned i det danske samfund som en størknet cement, der gør det umuligt at lave initiativer, nedsætte skatten på arbejde for at mindske arbejdsløsheden, eller skabe grønne reformer, der batter noget.

(Kort bemærkning).

Statsministeren (Anders Fogh Rasmussen):

Det sidste er simpelt hen ikke rigtigt. Jeg må her henvise hr. Martin Lidegaard til at læse de meget klare beskrivelser, der er af, hvad skattestoppet går ud på.

For det er netop udtrykkeligt skrevet i den omtalte »Skattestoppets ABC«, at når det gælder miljøpolitik, er det faktisk muligt inden for rammerne af skattestoppet at forhøje en afgift det ene sted og nedsætte en afgift et andet sted, vel at mærke hvis der ikke ud af det kommer mere provenu til statskassen.

Man kan altså godt sænke afgiften et sted og så tage provenuet ved at forhøje afgiften et an-